

Adventi mesenaptár

December 19.

Tegnap harangoztak
Holnap harangoznak
Holnapután az angyalok
Gyémánt havat hoznak
(Ády Endre)

Bősze Balázs: Erdei karácsony

Ezen a télen hamar leesett az első hó. Nagy, hízott pelyhekben esett, puhán és fehéren.

Pici, a kétarasnyi kis fenyő még aludt. Mire felébredt, ruhácskáján észrevette azt a fehér micsodát, miről nem tudta, hogy mi az. Hideg volt kicsit, de szép és csillogó!

Pici lucfenyő volt, fenn állt a Várison, a Deák-kút alatt. Körülötte állt az egész nagy fenyőcsalád, lucfenyők, a rokonok: az erdei fenyők, a páváskodó ezüstfenyők, a tisztafák. Távolabb álldogáltak a többiek: a tölgyeke, bükkök a gyertyán és a cser.

Tőle alig fél fahossznyira egy nagyobb, idősebb fenyő figyelte a szürke eget. Szép volt és karcsú az idegen, ám a saját törzséből való. A többiek Sudárnak szólították! Távolabb, a tisztás szélén laktak a vörös fenyők, erdei fenyőóriások.

Sudár észrevette, hogy Pici felébredt. Megszólította!

- Hogy aludtál? - kisöreg!

- Jól - jól köszönöm, udvariaskodott Pici.

Kikandikált Sudár válla fölött a tisztás felé, s azonnal feltűnt neki, hogy ma mindenki olyan furcsán ünnepélyes.

- Milyen nap van ma? - kérdezte kíváncsian Sudártól!

- Ma van karácsony ünnepe - volt a válasz!

- Az meg micsoda? - érdeklődött tovább.

- Én sem tudom - felelte Sudár.

A tisztás szélén az egyik erdei fenyőóriás elnevette magát. Hangja mély bűgással gurult át az erdőn.

- Elmesélem nektek! Én már sok dolgot láttam; és tudom, hogy mi az a karácsony.

A többi fa elhallgatott. Némán figyeltek az erdei fenyőre, aki halkabbra fogta a hangját és mesélni kezdett.

Lent a völgyben, nagy, kocka alakú kőtömbök állnak. Azok a házak. Ahol sok ház áll egymás mellett: az a város.

Nagy, magas oszlopokon szentjánosbogarak ülnek a házak között, ők világítanak. A városban, a házak belsejében élnek és laknak az emberek. Két lábon járnak, s a fejük alatt a vállukból két ág nőtt ki, az a kezük. Tavasszal elszórják a szemetet a fák között, nyáron letörlik az ágakat, ősszel gyantát csapolnak kis cserepekbe.

Ilyenkor mikor a hó esik, az emberek vastag bundákat húznak, meleg csizmákat, mert fáznak. Ha karácsony ideje közeleg, Vállukra emelik a csillogó fejű baltát, hónuk alá szorítják a boszorkányfogas, harapós fűrészt, s kijönnek ide közénk.

A nyúlánk, szép és karcsú fiatalját kivágják, elviszik magukkal a házaikba, ott feldíszítik őket, cukrot és aranyozott

diót aggatnak a fára. Énekelnek és örülnek, színes szalagokkal átkötött ajándékot adnak egymásnak. Hát ez a karácsony!

A szeretet és az ajándékozás ünnepe.

- Ez csuda szép lehet - súgta Pici Sudárnak.

Az öreg fenyő nem szól többet - halkan szuszogott. A többiek semmit sem kérdeztek, álltak némán, meglepetten gondolkodtak. Valahol - nem messze - megzörrent egy-egy bokor, s ezzel együtt furcsa, ismeretlen hangok szálltak fel a tisztásra, belopódtak a fenyők közé! Az öreg fenyő felriadt a szundikálásból, s rémülten súgta a többi fának:

- Most figyeljete - ezek az emberek! És az emberek kiválasztottak pár fenyőt - köztük Sudárt is - ezeket kivágták és elvitték magukkal. Pici megfigyelte azokat a furcsa nagy valamiket, amiben az emberek jártak. Vastagon és sárosan tapadt rá a hó. A furcsa valamik folytatását is látta, de attól feljebb már nem tudta meglesni őket.

Ahhoz pici volt és csenevész, azok meg túlságosan is hatalmasak.

Elmentek az emberek - egyedül maradtak végre a fenyők. Némelyikük a párját gyászolta, Pici azonban nem siratott senkit. Sudárt sem. Megérezte, hogy ennek így kellett lennie. Az ember hatalmas és felséges - így mondta az öreg fenyő - jutott az eszébe.

A tölgyek, bükkök és a cser halkán dúdolni kezdtek egy számára ismeretlen dalt. "Oh, gyönyörű, szép, csodálatos éj..." Lassan a többiek is átvették a dallamot, együtt énekelt az erdő minden fája. A szürke ég erszénye újra kinyílt, s a hó csak hullt, hullt Pici vállára. Csillogó fehér ruhát borított rá! Arra lett figyelmes, hogy a többi körülötte táncol és örül. Éneklük azt a furcsán szép éneket:

- Óh, gyönyörű, szép, csodálatos éj ...

